

AKO SA VYHNÚŤ „VELKEJ CESTE“ MARTY LAZAROVICHOVIE?

Rodinná katechézka 195-2021 (784)

www.inky.sk

tyždeň po 1. 8. 2021

... alebo o tom, že Boh nie je skúpy zlodej a o tom, ako v ňom nájdeme naplnenie úplne všetkého, čo milujeme.

BOŽIE SLOVO:

(Jn 6, 32-35)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Jána: *V tom čase Ježiš povedal Židom: "Veru, veru, hovorím vám: Nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva pravý chlieb z neba. ³³ Lebo Boží chlieb je ten, ktorý zostúpil z neba a dáva svetu život." ³⁴ Povedali mu: "Pane, vždy nám dávaj taký chlieb." ³⁵ Ježiš im povedal: "Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť."* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 265, 251, 268+270,)

Keď som nad tým uvažoval, rozhodol som sa, že sa ešte raz vrátim, ku každej z piatich otázok a oblastí, ktoré sme si minule spomenuli. Prečo? Pretože – aj to si pripomeňme – je to podmienka nášho uverenia Bohu a obrátenia. A práve toto obrátenie, zmena myslenia, metanoia, je deliacou čiarou medzi „ťažkým“ a „ľahkým“ kresťanstvom. Bez viery a obrátenia je kresťanstvo nemožné. Väčšina ľudí nikdy Bohu ani Evanjeliu neuverila a preto väčšina aj pokrstených ľudí kresťanstvo jednoducho nežije. Pomodlia sa (niektorí len občas), navštívia kostol (niektorí len občas), ale kresťanstvo nežijú. To je prostý fakt. Spomedzi nich hrstka ľudí je tých, ktorí sa rozhodli za Ježišom vybrať. Mnohí z nich uverili – ale nie úplne. Zmenili myslenie – ale tiež iba čiastočne. Podobajú sa učeníkom Krista, ako o nich čítame, že „Ježiš išiel pred nimi a oni trpeli a so strachom išli za ním“ (Mk 10, 32). Kým nie je naše myslenie úplne premenené, je kresťanstvo neustály vnútorný boj a drina. Ježiš síce o boji a námahe hovorí – avšak nie vo vnútri, ale voči svetu, ktorý je v moci Zlého. Naopak, vnútri sľubuje pokoj, hovorí: „*moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké*“ (Mt 11, 30). Skutočná viera a skutočné obrátenie vedie k onej Terezkinkej „malej ceste“, ktorá je lemovaná vnútornou radosťou a hlbokým pokojom ešte aj uprostred vonkajších súžení a prenasledovaní! Nehovorím, že nemôžeme do Neba vystupovať „po schodoch“, ako hovorila sv. Terezka – ale je omnoho lepšie nechať sa tam „vyviezť výťahom“. Presne toto je cesta, ktorú nám Ježiš ponúka.

Kresťanstvo, to je symbióza Boha a človeka. Nie je to úplne presné, lebo Boh z nás nemá nič, ale čo sa nás týka, sedí to. A tak Boh si vzal všetko, čo je moje, aby tak všetko, čo je Božie, mohlo byť moje. Ľudia, ktorí nevedia byť malí a slabí - či skôr prijať, že takí sú a namiesto toho budujú svoje Ego a chcú byť aspoň v niečom a nejakým ak nie dokonca úplne na Bohu nezávislí - strácajú všetko. A práve toto robia ľudia, ktorých viera nie je zrelá a obrátenie a zmena myslenia dovŕšená. Zrelá viera a dovŕšené obrátenie vedú k tomu, že s radosťou a nedočkavo odhadzujeme samých seba a volíme si stratiť seba a byť ničím, aby sme miesto toho mohli úplne a až do dna prijať a do seba pojať Boha a nebyť už ničím, než Ním, *dvaja v jednom tele, Božom Tele* – tak dychtivo, ako *malé dieťa bez váhania opustí svoju z dreva postĺkanú káru, keď pri ňom zastaví Charles Leclerc a ponúkne mu jazdu na svojom Ferrari. Chlapec totiž vie, že vo Ferrari a jazde na ňom je obsiahnutá celá jeho drevená kára a spúšťanie sa z kopca na nej - ale k tomu ešte omnoho viac!* Lenže kým tak urobíme, musíme naozaj uveriť, že je to tak, že to naozaj je tak!

Toto je teda prvá vec, prvý bod, prvý rozmer viery: Naozaj je to tak? Naozaj v Bohu nájdem všetko, čo tu, na zemi milujem – dokonca stonásobne, tisícnásobne, miliónkrát väčšie a veľkolepejšie, než je to teraz? Naozaj kresťanstvo nie je *obetovaní a zanechávaní* toho, čo milujeme? Lebo toto je jedna rozšírená falošná démonická predstava Boha: *Boh lakomý a skúpy, ktorý človeku nedopraje*. Je to predstava, ktorá sa zrodila v mysliach ľudí, ktorí na jednej strane počujú Krista, ktorý volá, obrazne povedané, *zanechaj tú svoju z dreva postĺkanú káru!* – ale na druhej strane neveria, že by Boh naozaj mal v rukáve ono *nadupané Ferrari*. Vidia iba *obetu*, ale nie *odmenu*. Myslia si, že musia niečo *zanechať* – nie, že Boh prišiel, aby im ich *hračku vymenil* za niečo omnoho väčšie a *skutočné!* Preto pre nich kresťanstvo je len obetovanie sa, strácanie, zapieranie, uskromňovanie sa, umŕtvovanie – a kto by sa už len do niečoho podobného hrnul a ešte nadšene a s radosťou? Ako je to však v skutočnosti?

Predstavme si to ako malý príbeh – scénu ako z kníh Chalila Gibrana či z kázania Jána Krstiteľa:

Bol prorok, ktorý ohlasoval toto Evanjelium: Zanechajte čo ste a čo žijete – a od Boha dostanete stonásobne viac! Verte mi, neprerobíte! Tu však spomedzi ľudí vstal muž, ktorý rád chodil do bordelov a hovorí: Mňa baví súloženie a sex – ale v Nebi už nič také nebude. Ako mi to teda Boh môže dať v ešte väčšej hojnosti? A prorok mu hovorí: Ty nemiluješ sex – veď keby ti spôsoboval bolesť a utrpenie, nerobil by si to! Ty miluješ rozkoš a pocit jednoty, ktorý v ňom zažívaš. Nemyslíš, že jednota so samým Bohom je nekonečne väčšia rozkoš a extáza, než to, čo zažívaš v bordeli? (A mne sa vynára svedectvo jedného prostého mystika z Východu Slovenska, ktorý to presne tak hovoril: Vieš, aké je to byť so ženou? No tak, keď sa modlím v Bohu, zažívam také isté, len mocnejšie a trvá to dlhšie...). Ozval sa aj druhý človek a vraví: Ja milujem jedlo. Ale v Nebi sa už nejde! Ako Boh uspokojí moje chute? A prorok mu odvetil: Nestvoril všetky chute sveta Boh? Ako by mohol do sveta vložiť niečo, čo sám v sebe nemá? A koľko chutí ostalo iba v Bohu – pretože sa už do sveta nevmestili? Teraz si vychutnávaš pár jedál kde a tu – o koľko viac rozkoše zažiješ, keď v Bohu budeš smieť ochutnať a naraz vychutnávať všetky chute sveta a k tomu ešte nekonečne viac ďalších, ktoré sa do sveta nikdy nezmestili a pozná ich iba Boh a tí, ktorí sú s Ním? Tu vstal tretí muž, mal mocné telo a povedal: Ja milujem tréning a silu a svaly. Ale v Nebi už nebudem mať hmotné, ale duchovné telo.

Ako Boh uspokojí túto moju túžbu? A prorok odvetil: Miluješ pocit sily a zdravia. Čo myslíš, koľko života má v sebe Tvorca a Darca života? Miluješ silu – vari tá neuspokojí účasť na ohromnej sile Boha, ktorá hýbe Vesmírom a pre ktorého sú hviezdy a planéty ako pre teba buliny a činky? Ale muž nebol spokojný a pokračoval: Ale mňa baví tvoriť, budovať seba! Ale v Nebi už žiaden rast nie je! Prorok sa usmial a odvetil: Ak ťa naplnia radosť z toho, že trochu pozmeníš svoje telo – ako by ťa nenaplnilo byť stvoriteľom seba i všetkého v Bohu a spolu s Bohom a mať účasť na Jeho obrovskom tvorení, ktoré nemá žiadne hranice – a ty ich teraz stále máš? Potom sa prorok rozhladol po ľuďoch a povedal: Túžite po sláve? Nik nemá väčšiu slávu ako Boh. Po moci? Kto je mocnejší, ako On? Po múdrosti a poznani? Všetko je obsiahnuté v ňom! Po majetku? Veď Jemu všetko patrí! Čokoľvek chcete, po čomkoľvek túžite a dychtíte – nájdete v ňom!

Toto je prvá vec, ktorej musíme uveriť, skutočne uveriť, celým srdcom uveriť! Bez tejto viery sa nikdy neodvážime úplne zanechať seba a vrhnúť sa do hlbiny Boha, aby oteraz sme už nemali nič vlastné ani zo seba, ale aby v nás všetko vo všetkom bol Boh a aby všetko naše bolo už len to Božie! Bez tohto presvedčenia sa budeme stále zdráhať, stále budeme smútiť za Egyptom sveta, kde „*sme sedávali nad hrncami mäsa a mohli sa najesť chleba dosýta*“ (Ex 16, 3). Kresťanstvo bude pre nás stále drina a zápas a vzťah s Bohom neustály boj a vyjednávanie.

UVAŽUJEME:

< Tak ako? Veríte tomu? Ak nie, čo myslíte, že vám v tom bráni? Akoby sa zmenil váš život, keby ste tomuto naozaj uverili? Porozprávajte sa o tom navzájom! >

Faktom je, že tomu väčšinou neveríme – inak by sme naozaj dychtivo a celým srdcom vrhali za Kristom a všetko ostatné by nám bolo vedľajšie a radostné by sme to zanechávali za sebou!

DO PRAXE:

< Poradte sa, čo by Vám mohlo k tejto viere a metanoi pomôcť? >